

KAPITOLA 2

JARO 1946

Vera si svižně vykračovala k americké ambasádě. Edita zůstala v posteli s dekou přetaženou přes hlavu, aby ji nebudilo ranní slunce. Vera se zdráhala nechat ji tam samotnou, Edita jí však slíbila, že nebude mluvit s cizími muži a že se u švadleny v sousedství přeptá na práci.

Vera otevřela vstupní dveře a prohlédla se v zrcadle v hale. Černé vlasy měla hezky uhlazené a sčesané k bradě. Rty si potřela ostružinovou šťávou, aby jim dodala trochu barvy.

„Tady jsem,“ volal na ni kapitán Wight z ranního salonku.

Vera se zhluboka nadechla a následovala jeho hlas. Závěsy byly roztažené a dovnitř pronikalo sluneční světlo. Z gramofonu se linuly tóny klasické hudby a na stříbrném podnose byly porcelánové šálky a plátek suchého toustu.

„Nechtěla jsem vás vyrušit u snídane,“ Vera se začervenala a dál postávala ve dveřích.

„Máte ráda Mozarta?“ kapitán odložil noviny. „Je to můj nejoblíbenější skladatel.“

„Nacisti Židům operu zakázali,“ odpověděla Vera. „Zabavili nám gramofon i se všemi deskami.“

„To je mi líto,“ kapitán Wight přehrávač okamžitě vypnul. „Hudba mi pomáhá si uvědomit, že světu nevládlí vždycky jen barbaři.“

„Můžu počkat v knihovně,“ Vera se obrátila ke dveřím.

„Je čas dát se do práce.“ Přešli do knihovny, Vera se posadila z jedné strany stolu a kapitán Wight se usadil na své židli na druhé straně.

„Tohle je náročná práce pro kohokoliv,“ sdělil jí. „Ve většině případů píšeme kondolence, uhasínáme naděje a konstatujeme holá fakta. Možná byste si to s tou prací měla ještě rozmyslet.“

„Nechci dělat jinou práci.“ Vera popadla bloček a odšroubovala pero. „Tak dobrý čokoládový dort jako včera jsem ještě v životě nejedla. Vrátil jste mi naději. Prosím, spusťte.“

Kapitán Wight začal diktovat dopisy, přecházel po místnosti a potukával si nezapálenou cigaretou do dlaně. Zastavil se jen tehdy, když už měla Vera bloček popsany a musela k němu do stolu pro nový. Do oběda měla prsty celé ztuhlé a šaty potřísněné inkoustem.

„Práce v čase oběda v Neapoli platí za největší hřích,“ kapitán odložil balíček cigaret na stůl. „S úderem dvanácté jako by se tu zastavil čas.“

„Vzala jsem si oběd s sebou,“ Vera zvedla papírový sáček. „Sním si ho na zahradě, jestli nevdá.“

„Požádal jsem Ginu, aby v náš první společný pracovní den prostřela pro dva,“ kapitán Wight si strčil ruce do kapes. „Samou radostí v kuchyni smežčila už od rána.“

„Nechci být na obtíž,“ vrtěla Vera hlavou.